

[เ ฉ ย น วั ฒ น ฐ ร ร ม]

ขอพิยะห์ ยีญุโตะ

วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปัตตานี

“โค้ชแมร์” นิแมร์ นิเดร์ฮะ สร้าง “ปัตตานี” ด้วยฟุตบอล

“ปัตตานี” ในความรับรู้ของสังคมไทยทุกวันนี้คือ จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่น่าขวัญผวา ด้วยเหตุการณ์ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 หลายคนไม่รู้ว่า นอกจากความรุนแรงนี้แล้ว ปัตตานี ยังมีชื่อเสียงด้านทีมฟุตบอลที่เก่งกาจ ทีมปัตตานีเป็นแหล่ง เพาะนักเตะฝีมือดี ๆ ออกไปสู่ทีมต่าง ๆ ระดับประเทศได้ เช่นกัน ผู้ที่อยู่เบื้องหลังการสร้างเมล็ดพันธุ์นักฟุตบอล นี้เราอยากจะเรียกว่า “ผู้สร้างปัตตานีด้วยกีฬา”

ตรงมุมถนนมุมหนึ่งของถนนกะลาพอในตำบล จะบังติกอ มองเห็นทิวห้องแถวค่อนข้างเก่าเรียงราย แถบหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ตรงข้ามกับร้านสหพันธ์ไข่ มี ห้องแถวเล็กๆ ห้องหนึ่งในแถบนั้นเป็นร้านขายทรงนกง และอาหารนกก ภายในร้านข้าวของถูกวางอย่าง กระจัดกระจาย แลดูระเกะระกะไปทั่วห้อง ห้องแถว ห้องนี้เป็นทั้งร้านและบ้านของชายโสดวัยห้าสิบกว่า ปีผู้หนึ่งที่มีชื่อว่า “นิแมร์ นิเดร์ฮะ” ผู้ซึ่งเป็นโค้ชฟุตบอล ทีมปัตตานี

ที่นี่คือเบื้องหลังของการปลุกปั้นนักฟุตบอลของ โค้ชผู้ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายอยู่ในห้องแถวเล็กๆ มุมนี้

โค้ชแมร์เป็นชาวจะบังติกอแต่กำเนิด เติบโต ขึ้นในพื้นที่นี้ตั้งแต่เด็ก เขาตกหลุมรักลูกหนังตั้งแต่ เมื่อครั้งจำความได้ โดยที่พระเจ้าทรงกำหนดชะตา ลิขิตให้เขาได้เกิดมาเป็นน้องชายแท้ๆ ของนักกีฬา ฟุตบอลฝีเท้าดีคนหนึ่ง อันส่งผลพลอยทำให้เขามีใจ รักกีฬาฟุตบอลตั้งแต่วัยเยาว์

“ผมซึมซับจากการที่ได้ติดตามพี่ชายไปฝึกซ้อม และเล่นบ่อยๆ เลย์รู้สึกชอบเรื่อยมา”

พี่ชายของเขา คือ นายสัมพันธ์ นิเดร์ฮะ ผู้ชอบ ฟุตบอลเป็นชีวิตจิตใจ เมื่อนิแมร์อายุได้ประมาณ แปดขวบ พี่ชายผู้นี้ได้ไปเรียนต่อที่ “โรงเรียนพลาหนามย์” กรุงเทพมหานคร ช่วงที่กำลังเรียนอยู่ในกรุงเทพฯ

ก็ได้เป็นนักกีฬาประจำทีมต่างๆ เช่น ทีมราชประชา เป็นต้น เมื่อสำเร็จการศึกษาก็ได้เดินทางกลับมาเป็นอาจารย์สอนในภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

เมื่อความชอบฟุตบอลฝังแน่นในตัวตนก็ยอมเป็นกำลังแรงผลักดันที่ดีที่คอยดันให้เด็กชายตัวน้อย ฟุ้งทะยานสู่การเป็นนักกีฬาฟุตบอลอย่างเต็มตัว เขาได้เป็นตัวแทนนักกีฬาฟุตบอลประจำโรงเรียนตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็นเด็กประถมเรื่อยมาต่อจนถึงมัธยม

หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนเบญจมราชูทิศปัตตานี หนุ่มนักเตะประจำโรงเรียนผู้นี้ก็ไม่ได้เรียนต่อเหมือนเพื่อนบางคน แต่เขากลับวางชุดนักเรียน สลัดคราบหนุ่มนักเตะ ผันตนเองไปเป็นหนุ่มตั้งเกในทะเล ใช้ชีวิตที่ท่าศาลา อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นเวลานานเกือบสิบปี จึงกลับมาเข้าสู่แวดวงการเล่นฟุตบอลอีกครั้งอย่างเป็นทางการ ผันชีวิตจากนักจับปลามือฉมังกลับกลายเป็นนักฟุตบอลมืออาชีพของทีมปัตตานี

ขณะนั้นเขาเป็นหนุ่มแน่นวัย 26 - 27 ปี ซึ่งถือเป็นช่วงที่ไฟความเป็นนักเตะของเขารุ่งโรจน์ที่สุด โดยที่เขาเล่นอยู่ในตำแหน่งกองหลัง ก่อนที่จะแขวนสตั๊ดในปี พ.ศ. 2532 ด้วยอาการบาดเจ็บหัวเข่าอย่างหนักและต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราชในเวลาต่อมา

“กระตุกกระเตี้ยผมเคยหักไปทั้งตัวแล้วนะ ทั้งแขน มือ จมูก เพราะการเล่นบอล”

เป็นอีกหนึ่งฉากชีวิตที่ฉายให้เราได้เห็นว่ามีมนุษย์เรานั้นแลพบกับความเจ็บปวดได้ก็เพื่อให้ความรักที่ปลูกไว้ในหัวใจหนึ่งรอกดำรงอยู่ต่อไป โดยใช้หน้าผกน้ำหนกคอยหล่อเลี้ยงมอบความชื่นน้ำให้กับหัวใจภายในร่างกายที่เจ็บปวดรวดร้าว

หลังจากต้องพักรักษาตัวจนฟื้นจากอาการป่วยหนุ่มนักเตะผู้วางแข่งคนนี้ก็เดินทางไปศึกษาวิชาศาสนาที่สถาบันปอเนาะแห่งหนึ่งแถวชุมชนกรือเซะ เขาเป็นโต๊ะปาเก (สรรพนามที่ใช้เรียกนักเรียนปอเนาะ) ผู้แสวงหาความรู้ในปอเนาะแห่งนั้นเป็นเวลานานห้าปี เป็นห้าปีที่เขาหันหลังให้กับวงการฟุตบอลโดยสิ้นเชิง และมุ่งเก็บเกี่ยววิชาความรู้ทางศาสนาเพื่อประดับชีวิต

หลังจากก้าวเท้าออกจากรั้วปอเนาะ หนุ่มแมร์ก็หันหน้าเข้าหาวงการฟุตบอลอีกครั้ง แต่คราวนี้เปลี่ยนสถานภาพจากเดิม จากคราบนักเตะในสนาม ลอกออกกลายเป็นผู้ปั้นนักเตะและนั่งอยู่ที่ขอบสนามเฝ้ามองนักเตะที่ตนเองปั้น จากอดีตนักเตะที่ใครๆ เรียกว่า “ไอ้แมร์” มาวันนี้ใครๆ ก็รู้จักเขาในนามว่า “โค้ชแมร์”

นับจากวันนั้นจนถึงวันนี้ นายนิแมร์ นิเดร์ฮะ ทำงานสร้างทีมฟุตบอลมาแล้วเป็นเวลาเกือบสิบหกปี เขาทุ่มเททั้งแรงกาย แรงใจ และแรงจิต ลงบนถนนทางสายฟุตบอลเส้นนี้ด้วยใจรักอย่างแท้จริง รักที่จะทำอย่างจริงจัง เป็นความรักที่มีได้ตั้งอยู่บนเงื่อนไขด้านเงินทองและเกียรติยศใดๆ ทั้งสิ้น หากแต่เขาทำลงไปทั้งหมดเพื่อเยาวชนในชุมชน

“พวกเหรียญถ้วยรางวัลและเกียรติบัตร ผมไม่สนใจหรอก ได้มาก็ทิ้งถมลงในถัง ใครอยากได้ผมก็บริจาคให้เขาไป” เขาบอกด้วยน้ำเสียงที่ยืนยันในสิ่งที่พูด เป็นความเชื่อมั่นของผู้ชายคนหนึ่งที่ยัง “สร้างคน” จากกีฬามากกว่าสร้าง “กลอง”

“ผมเคยได้รับการติดต่อให้ไปเป็นโค้ชทีมฟุตบอลประจำมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง เสนอเงินเดือนๆ ละ 30,000 บาท แต่ผมปฏิเสธอยากทำให้เด็กในพื้นที่มากกว่า...ผมอยากให้เด็กได้เรียนหนังสือและได้ละหมาด”

คือคำตอบของโค้ชแมร์ เมื่อพวกเขาถามถึงเป้าหมายสูงสุดในการทำทีมฟุตบอลของเขา สร้างความมุ่งมั่นให้กับพวกเราینگัก เป้าหมายสูงสุดเพียงแค่นี้หรือ เป็นคำตอบที่พวกเราไม่ได้คาดคิด เขาอธิบายไขความกระจ่างให้พวกเราว่า

“เมื่อเห็นเด็ก ๆ วิ่งเที่ยวไปมา ผมก็จะชักชวนมาเล่นฟุตบอล พอคลุกเล่นได้สักพัก เมื่อเห็นเขาสนุกกับการเล่นฟุตบอลเป็นอาชีพแล้ว ผมก็จะพยายามแนะนำชี้ทางให้พวกเขาเรียนหนังสือต่อ ใครอยากเรียนด้านสามัญก็สนับสนุนไป ใครอยากเรียนด้านศาสนาก็ส่งเสริมให้เรียนปอเนาะ เมื่อได้เรียนหนังสือก็จะไม่เที่ยวเกเรเสเพล ไม่ฝังก้าวกับเกมคอมพิวเตอร์ และไม่หมกมุ่นกับอบายมุข จะได้เป็นคนที่มีความรู้ เป็นผู้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ ส่วนเงินที่ใช้เป็นทุนการเรียนก็ได้มาจากเงินรางวัลและคำตอบแทนจากการฝึกซ้อม ถ้าใครต้องการเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยก็สามารถสมัครเข้าในฐานะนักศึกษาทุนประเภทนักกีฬาฟุตบอลประจำมหาวิทยาลัย ซึ่งจะได้รับสิทธิ์เรียนฟรี”

สำหรับโค้ชแมร์แล้ว การทำ “เพื่อเยาวชน” เป็นเงื่อนไขเพียงข้อเดียวซึ่งเขาพร้อมที่จะมอบชีวิตของตนไปผูกและพันอย่างยึดแน่น โดยไม่อาจมีใครสามารถแกะเงื่อนไขที่เขาผูกชีวิตกับฟุตบอลข้อนั้นได้ ขณะนี้นักฟุตบอลในสังกัดทีมของเขานั้นมีทั้งที่เป็นเยาวชนกำลังศึกษาอยู่ตามมหาวิทยาลัยต่างๆ เช่น มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ และมหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี รวมถึงที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมและในสถาบันปอเนาะสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วบางส่วนนั้นก็

ทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลยะรัง

อุปสรรคใหญ่ อันหนึ่งที่เขาวางกั้นเส้นทางการสร้างทีมฟุตบอลปัตตานีของเขาในวันนี้ คือปัญหาด้านเงินทุนสนับสนุนทีม

“จริงๆ แล้ว ถ้าทางจังหวัดให้การสนับสนุนเต็มที่ ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว แต่ก่อนเงินที่ได้รับมักถูกกักตุนอยู่บ่อยๆ ก็เลยทำให้มีเงินตกถึงมือสำหรับการทำทีม น้อยมาก เมื่อเงินน้อยก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ไม่อาจพัฒนาทีมได้อย่างเต็มที่”

หลายครั้งหลายคราที่โค้ชแมร์ต้องพยายามวิ่งเต้นหาทุนสนับสนุนด้วยตนเอง โดยขอความร่วมมือจากพรรคพวกเพื่อนพ้องที่มีความสนใจการส่งเสริมกีฬาฟุตบอลกันคนละเล็กคนละน้อย เรียกรักกันมาเพื่อนำพาทีมก้าวสู่ความสำเร็จให้สมดังปรารถนา

บนถนนเส้นทางการปั้นนักฟุตบอลของโค้ชแมร์นั้น นอกจากจะได้รับการหยิบยื่นความช่วยเหลือจากบรรดาพรรคพวกมิตรสหายแล้วยังมีผู้ที่คอยหยิบยื่นกำลังใจและเอื้อเพื่อกำลังเงินอีกหลายท่าน คือ กิตติรัตน์ ญ ระนอง ดร.ชูกรี หะยีสาแม นิวัฒน์ เย็บสะ สรี สาแลนิง และอีกหลายๆ ท่าน

หลายครั้งโค้ชแมร์ต้องเขียนหนังสือขออนุเคราะห์งบประมาณเดินทางไปตามหน่วยงานต่างๆ เช่น ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย องค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นต้น

“ได้เงินพอหรือไม่ ก็ต้องบริหารให้ได้มากที่สุด โดยยึดหลักที่ว่า นักกีฬาทุกคนต้องมีกินไม่อดตาย”

โค้ชแมร์อธิบายด้วยน้ำเสียงเรียบๆ พร้อมความมุ่งมั่นที่ฉายแววบนใบหน้า เมื่อพวกเขาถามถึงเรื่องเงินในการจัดการทีม

เมื่อปี พ.ศ. 2552 ที่ผ่านมา การขับเคลื่อนทีมปัตตานีภายใต้การนำของโค้ชแมร์ก็นับว่าประสบความสำเร็จอีกก้าวหนึ่งอย่างน่าภาคภูมิใจ เขาได้ควักเงินตั้งสองนักเตะแคมเมอร์นมารวมทีม เพื่อตั้งกระแสความนิยมกลับคืนมาหลังจากความซบเซา

“การแข่งขันที่ผ่านมา มีผู้ชมหลายพันคนแน่นสนามกีฬากลางเลยนะ”

คือคำบอกเล่าจากโค้ชแมร์ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มเบิกบาน

นับเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่พบมานานมากแล้วสำหรับทีมปัตตานี แม้ต้องลงทุนด้วยเงินก้อนใหญ่ แต่โค้ชแมร์บอกว่า คุ่มสุดคุ้ม

“รู้สึกเหนื่อยแค่ไหน” พวกเขาถามโค้ชแมร์ หลังจากได้ฟังเรื่องราวการทำงานอย่างทรหดอดทนของเขา

“อย่าให้บอกเลยดีกว่า ว่าเหนื่อยแค่ไหน คิดเสมอว่า ถ้าจะเป็นมีอบน ก็ยอมต้องเหนื่อยเป็นธรรมดา”

“จะเลือกเกิด รวย หล่อ ไม่ได้แต่เลือกที่จะทำสิ่งดีๆ ให้แก่สังคมได้ โดยใช้กีฬาฟุตบอล”

“เมื่ออัลลอฮ์ลิขิตให้เราเป็นแบบนี้แล้ว เราก็ต้องทำในสิ่งที่เราเป็นให้ดีที่สุด ทำให้ดี คิดให้ดี แล้วทุกอย่างก็จะดีเอง”

นี่คือคำตอบของโค้ชแมร์ด้วยเสียงบอกเล่าธรรมดา แต่หนักแน่นและมั่นคง

วันเวลาบนเส้นทางของการสร้างทีมฟุตบอลของโค้ชแมร์ รวมนับได้เกือบสิบหกปีแล้ว แทบทุกครั้งที่จะจบเกมมักสรุปลงด้วยความสำเร็จเสมอ ความสำเร็จที่ตบท้ายหลายๆ รายการเหล่านั้นเป็นหลักฐานถึงความเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านฟุตบอลของเขาอย่างแท้จริง จากการที่พวกเขาได้มีโอกาสสัมผัสชีวิตของโค้ชแมร์ผู้มีหัวใจเป็นลูกฟุตบอลคนนี้ พวกเขาพูดได้สั้นๆ ว่า “เขามีใช้นักสร้างนักฟุตบอล หากแต่เขาเป็นนักสร้างคน” (๕)

ความสำเร็จบางส่วนของทีมฟุตบอลปัตตานีภายใต้การนำทีมของ “โค้ชแมร์”

- (๑) ถ้วยรางวัลรองชนะเลิศอันดับหนึ่ง การแข่งขันฟุตบอลเฉลิมพระเกียรติ 48 พรรษา สมเด็จพระยุพราช จากพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา เมื่อ พ.ศ. 2543
- (๑) รางวัลชนะเลิศ การแข่งขันฟุตบอลเยาวชนและประชาชน ประจำปี 2548 - 2549 (THAILAND PRIME MINISTER CUP ครั้งที่ 2) รอบคัดเลือกระดับจังหวัด รุ่นอายุ 14 ปี
- (๑) ถ้วยรางวัลชนะเลิศการแข่งขันฟุตบอล ประเภทเยาวชนชายอายุ 15 - 17 ปี จากพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา เมื่อ พ.ศ. 2549
- (๑) รางวัลชนะเลิศ การแข่งขันฟุตบอลเยาวชนและประชาชน ประจำปี 2550 (THAILAND PRIME MINISTER CUP ครั้งที่ 3) รอบคัดเลือกตัวแทนจังหวัด รุ่นอายุ 16 ปี
- (๑) รางวัลชนะเลิศ การแข่งขันฟุตบอลเยาวชนและประชาชน ประจำปี 2551 (THAILAND PRIME MINISTER CUP ครั้งที่ 4) รอบคัดเลือกตัวแทนระดับเขต รุ่นประชาชนชาย